

— Това е Бели камък.

— Крепостта е достъпна само откъм тази страна... — каза алагаторът. — Защото откъм север и изток се намират два широки и дълбоки дола, това са коритата на две реки, които се вливат една в друга точно на север от калето.

— Там Гидиклийската река се влива в Банска — поясни момчето.

— От към юг също имо високи ридове, които правят мъчен достъп до крепостта.

— Тоя рид се казва Змийница... — се обади отново Матей.

— А в дясно? Откъм югозапад какво има? — попита севастократор Александър.

— Там не можахме да отидем, защото на това място река Банска бе много придошла и се отдалечавахме от лагера.

— По-нагоре от Банска — се намеси свенливо Матей — на това място има още един голям рид, а по-надолу, към Хебъра тече друга рекичка, която се влива в Банска. След нея има пак един рид, викаме му Шумака, после отново върви една малка рекичка, която се влива в Банска. Тъй се редят едно след друго: рид и река, рид и река. Подир хълма Черни пазар иде Вълчи дол, после...

— Доста — каза царят. — Това вече излиза из нашата грижа. Благодаря ти, момченце. Върни се сега при майка си и ѝ кажи да бъде спокойна. Скоро пак ще се завърнете във вашето село и ще си гледате работата в мирен труд.

Сълзи блестнаха в очите на детето. То поиска да каже, да направи нещо, да покаже безпределната си обич към царя и българските войводи. Но нито звук не можа да излезе от гърлото му.

— Дали има гърци в крепостта? — попита Асен. — Или нашите още я държат?

— Изглежда празна. Само двама стражи блястят по площадките. Не познахме какви са.